

-vervolg van blad 1885e2

-(Dat u een volslagen ongeloovige zoudt kunnen zijn en nochtans niet ijveren zoudt voor het modernisme, kan ik allerminst van u denken, en wil ik van geen enkel man van karakter denken. Hoe zou het mogelijk zijn, dat bij een denkend en werkend wezen de overtuiging, die men bezit, op denken en werken geen invloed oefende!?) –

En toen ik nu uwe puur moderne stellingen las, dacht ik: zie daar een onderwijzer der Staatsschool, die, zonder doekjes en windseltjes te gebruiken, gelijk nog wel eens geschiedt, eerlijk en oprecht het eigentlijke standpunt der Staatsschool ontbloot. Uwe woorden, in het publiek gesproken en voor het publiek gedrukt, heb ik eenvoudig aangehaald, als een bewijs van de overzijde geleverd, voor de waarheid dat de Staatsschool op moderne grondslag staat. Moest ik u daarvan kennis geven? In 't allergeringste niet! Waar zou dat heengaan? Ik heb gebruik gemaakt van een onvervreemdbaar recht, om iemands woorden, in het publiek gesproken, aan te halen en daaruit gevolgtrekkingen af te leiden. Of heeft u wellicht ook een exemplaar van de *Asser Courant* doen zenden aan dien door u bedoelden sjouwerman, wiens woorden u aanhaalt? Naar mijne meening rust de plicht, om een courantommer, waarin over een persoon of diens woorden geschreven wordt aan den bewusten persoon te doen worden, eeniglijk en alleen op de redactie van dat blad. Mocht ik echter in deze dwalen en tegen de goede persmanieren gezondigd hebben, dan heeft u in deze een overtreder, die schuld wil belijden en dus ook van uwe vergeving zich verzekerd mag houden.

Gaarne echter wil ik erkennen, dat ik het niet als een voorrecht reken op deze wijze met u nader kennis te maken. De wandeling, die ik met u doen moet, loopt niet door een bloementuin, maar over een veld, door u met distels en dorens bestrooid. O zeker, die den bal kaatst, moet dien terug verwachten. Maar u werpt een sneeuwbal, waarin u steenen heeft gedaan. Ongelukkigerwijs werpt u daarmee uw eigen glazen in. U volgt de treurige manier van handelen, om in plaats over zaken, over personen te spreken, en al lasterende de personen van uwe tegenstanders, die voorstanders van de school met den Bijbel zijn, smadelijk namen te geven en velerlei beschuldiging tegen hen in te brengen, zonder ook maar iets hoegenaamd te bewijzen. U bestrijdt niet de school met den Bijbel, maar u tracht kwaad vermoeden te wekken omtrent de oprechtheid, de fatsoenlijkheid en de soliedheid van de vrienden der Chr. school. Doch ik ben er zeker van, dat na lezing van uw stuk zelfs ieder weldenkend voorstander der Staatsschool onwillekeurig de gedachte zal voelen opkomen: hoe fatsoenlijk zullen die kinderen worden opgevoed door een zoo onfatsoenlijk scheldend onderwijzer. Uw stuk lezende, krijg ik den indruk, dat het er u om te doen is de aandacht van de zaak af te leiden en, door eene diep minachtende voorstelling der vrienden van de Christelijke school, hun streven en ijveren in verdenking te brengen. Maar ik heb te goede gedachten van de lezers der *Asser Crt.*, om mij niet verzekerd te houden, dat de mannen van ernst en eerlijkheid uwe wijze van doen ten hoogste afkeuren en eenparig zullen getuigen, dat een stuk, zoo vol onbewezen en onbewijsbare aantijgingen, een ieder, wie ook, maar allermeeft een opvoeder der jeugd, een hoofdonderwijzer, onwaardig is. Bedrieg ik mij niet geheel, dan zult ook u zelf, bij kalm en rustig nalezen van uw stuk, u schamen over zooveel smadelijks en lasterlijks, als uit uw pen is gevloeid! (Boerenbedriegers die ontmaskerd moeten worden; eene massa preekheeren, charlatans; er wordt simonie bedreven – het heilige wordt dus gekocht of verkocht voor geld – en dat in den ergsten graad; er wordt geïntregerd: er wordt dus achter de schermen gewerkt en van slinksche middelen gebruik gemaakt. Welke beschuldigingen!) Ik geloof niet, weled. heer, dat ik mij vergis, als ik mijn meenig uitspreek, dat u geschreven heeft onder den verschen indruk van tot u gekomen berichten. Uw stuk verraadt er iets van. Brieven van collega's hebben u op mijn schrijven in de *Asser Courant* opmerkzaam gemaakt. In deze weinige woorden lees ik eene geheele geschiedenis. Die collega's zullen wel niet ver van hier te zoeken zijn. Begrijpelijker wijze doet het hun onaangenaam aan, dat de school, waarin zij werkzaam en waarvan zij voorstanders zijn, telkens wordt bestreden. Om welke redenen dan ook, willen zij niet openlijk in 't krijgt treden. [Dat ook zij behooren zouden tot degenen, die (zich gecompromitteerd) het hun goeden naam en eer te na zouden achten, om met een anti-revolutionair een lans te breken, kan noch wil ik gelooven; dat zou ik zoo verregaand trotsch vinden, dat ik er geen woord voor vinden kon.] En nu, na mijn stukje van 5 Maart, hebben die collega's de pen opgenomen en is het een te stout vermoeden? – u verzocht om in hun plaats mij eens flink de ooren te wasschen. Onder den indruk dier brieven is u aan het schrijven gegaan en heeft geschreven gelijk het nu gedrukt is. Inderdaad, anders worden al uwe ruwe uitvallen nog meer onverklaarbaar. De eenvoudige aanhaling uwer woorden kan toch onmogelijk in die mate uwe boosheid opgewekt hebben.

-vervolg op blad 1885f